

for er det i sig selv en fordel for landet, at der er et sekspartiforlig omkring finansloven.

Det har ikke forbigået nogens opmærksomhed hverken i dagene op til, men jo heller ikke i dag, at mange har været optaget af efterløns-spørgsmålet. CD har holdt fast i tre synspunkter: for det første at efterlønnen skal bevares, for det andet at vi skulle tilskynde mennesker til at blive længere på arbejdsmarkedet, og for det tredje at vi skulle have et mere fleksibelt arbejdsmarked.

Vi kan lige så godt konstatere med det samme, at de tre mål er nået. Efterlønnen er en god ordning, efterlønnen er en del af det danske velfærdssamfund. Efterlønnen bør være kommet for at blive. Men jeg kan lige så godt sige – som jeg gjorde det i en kort bemærkning tidligere i dag – at for CD var det her en kamp for, at efterlønnen også i fremtiden findes som et af tilbudene i det danske samfund.

Det var en justering, der skulle til, men det, vi frygtede, var selvfølgelig, at der skulle blive ved med at være usikkerhed omkring den, for det, man har glemt at spørge om i debatten, det, man har glemt at spørge om i sin lyst til at hænge nogen ud for det ene og det andet, har været: Hvad var alternativet?

Hele kritikken har rettet sig mod regeringen og statsministeren, men sandheden er jo, at nogle af de partier, der er gået med i det her forlig om efterlønnen, som grundsynspunkt har, at efterlønnen skal væk. Det er altså ikke kun regeringen, der har givet sig; der er også mennesker, der har stået på et meget markant synspunkt, der har måttet give sig.

Hvis ordningen var bevaret uændret, er det ret let at forestille sig, hvad der ville være sket. Der ville naturligvis være sket det, at der var folketingspolitikere, der ca. hver fjortende dag eller hver tredje uge drønedes ud på forsiden af en avis, som vi har set det i det sidste halvandet år, og fortalt, at nu skulle efterlønnen væk, og nu ville de fjerne den, og når de kom til magten og alt det her, og hver eneste gang, den overskrift har været der, kommer der tusind flere mennesker på efterløn, 2 år, 3 år før de havde lyst til det, men de turde ikke vente, fordi ordningen blev jo nok fjernet.

Det fik ordningen til at svulme, og det ville betyde, at i løbet af en kort årrække ville man simpelt hen ikke økonomisk kunne holde fast i efterlønsordningen i den gamle form, og så havde man jo på en elegant måde fået den nedlagt uden at have flertal i Folketinget.

Det er det, der er blevet sat stop for. Vi er helt enige, når der bliver sagt, at den reform af efterlønnen var en fremtidssikring af efterlønnen. Men jeg må jo så også sige, at det er en af grundene til, at jeg lidt tidligere i dag reagerede halvhårdt over for Det Konservative Folkeparti. For det er klart, at hvis vi nu skal til at lave den leg en gang til, at på trods af de justeringer, på trods af at man har indbygget en opsparingsordning, så skal vi til at høre på hver fjortende dag, at man nu alligevel helst ville fjerne den, og som 45-årig eller yngre skal man aldrig regne med at få den. Så har vi jo samme misere igen, og der må vi i al stilfærdighed sige, at det synes vi ikke er i forligets ånd.

Forligets ånd er jo, at man har bygget et nyt system ind med en opsparingsordning, som folk skal kunne regne med varer i mange år. Jeg vil godt på CD's vegne sige, at CD som sagt er tilhænger af efterlønnen. Det er vi også, når der er gået nogle år, og det bliver vi ved med at være, og CD's stemmer bliver naturligvis brugt på, at det tilbud skal findes i det danske samfund.

Jeg synes nok, der har været et par afsløringer omkring efterlønnen i forbindelse med de seneste diskussioner. Det er jo ikke rigtigt, at det kun har været nedslidte medarbejdere, der har spekuleret eller ikke spekuleret i den ordning, eller lønmodtagere, der synes, de gerne ville have mere fritid.

Jeg vil da godt sige, at jeg synes, det har været en utrolig oplevelse at få breve fra mennesker, der i en alder af 56-57 år har indgået en aftale med deres virksomhed om, at de havde en aftrædelsesordning dér i 3 år, og når de blev 60, skulle de på efterløn.

Det er da en spekulation fra erhvervslivets side, en spekulation i, at vi betaler kun de 3 års afståelse, så klarer staten resten. Jeg synes, det er usmageligt, at man på den måde har brugt det offentlige som en god betalingskilde til noget, man gerne selv vil slippe af med. Men det andet er, at det betyder jo, at nogle af arbejdsgivernes ihærdige kamp mod efterlønnen i hvert fald har fået en vis hul karakter, når man på den måde har set, at man har brugt den i forsøget på at slippe af med arbejdskraft, som man ikke har haft brug for.

Det rummelige arbejdsmarked er CD tilfredse med også kommer ind i diskussionen. Det er godt at give tilbud til mennesker. Den tid må være forbi, hvor det eneste tilbud, vi har til udsatte grupper i det danske samfund, er, at de